

Holy Cow sau năucitoarea limbă engleză

Margret venise pe lume într-o iarnă cumplit de geroasă, în prima zi a lunii decembrie. Era atât de frig încât bielele ciori, agățate pe crengile brazilor, mai-mai că se transformau în stane de piatră.

După spusele maică-sii, fusese o văcuță frumoasă, de culoare maro-roșiatic, cu trei pete albe, lăptoase, în frunte. Fusese o naștere destul de dificilă, căci Margret se dovedi a avea încăpățânarea unui tăuraș, și își făcu „intrarea” în lume cu picioarele din spate înainte.

Trăsătura aceasta năbădăioasă de caracter o păstră, de altfel, de-a lungul întregii sale vieți. La asta se adăugă o curiozitate nestăpânită de a ști despre tot și toate. Era evident pentru toată lumea că nu aducea deloc cu restul puilor de văcuță. Primele cuvinte pe care le rosti când cresc nu fuseseră „mama”, sau „tata”, așa cum e obișnuit, ci: „Păi, cum așa?”

Lumea era, pentru ea, locul în care descoperea, în fiecare zi, câte un lucru nou și în care își putea răspunde la întrebările care o însoțiseră încă de când văzuse lumina zilei: „Păi, cum crește iarba și de ce e verde?”, „De ce găleata de apă scârțâie când stăpâna casei ne adapă?”, „De ce eu am patru picioare și buburuza are aripi și buline?”, „Și cum se face că cerul e uneori albastru, iar alteori e gri?”

Astfel de întrebări i se învârteau, ca albinuțele, prin cap și Margret încerca mereu, cu mintea ei micuță, să găsească răspuns la fiecare. Maică-sa, care deja se obișnuise cu acest pui mai năstrușnic, nu își mai făcea probleme. Prietenii ei de joacă erau doi pui de măgăruș, gemeni, care o însoțeau peste tot. Dacă se ducea în livada mare să pască iarbă și să se încălzească la soarele de vară, ei o urmau cumiți, fascinați de mintea ei ascuțită și iscoditoare. Dacă alerga după vreun fluture rătăcit, vrând să înțeleagă de unde își luase el toate culorile acelea năucitoare de pe aripi, cei doi prieteni alergau în urma ei. Erau cam de aceeași vârstă cu ea, dar mai puțin isteți. Micuți de statură, cu blana scurtă, de un gri-închis și cu urechile lungi cât o zi de post, frații semănau ca două picături de apă. Dar lui Margret nu îi era deloc greu să îi deosebească. Cranki era mai supărăcios și de fiecare dată când fratele lui, Păpădie, îl enerva, îl lovea, mai în glumă, mai în serios, cu copita în burtă. Atunci, Păpădie alerga în fuga mare la maică-sa plângând și văitându-se că fratele său îl bate toată ziua. Păpădie era mai fricos, mai atașat de mama lui și se temea puțin de Cranki. Maică-sa îl muștrulua pe bătauș și îl amenința de la distanță:

— Cranki, dacă nu te cumițești, nu ai să mai primești nimic de mâncare!

Și Cranki, care era înnebunit după porumb, lucernă, dar mai ales după morcovii tineri pe care doamna Berta, mama lor, li-i servea dimineața, la prânz și seara, se liniștea pe loc. Gustul lor atât de dulce și bun îl făcea pe Cranki să îi ronțăie cu o plăcere deosebită.

De altfel, cronțănitul zgomotos al morcovilor îi adusesese și numele pe care îl purta cu atâta mândrie. Dacă Pământul n-ar fi avut morcovi, Cranki probabil s-ar fi dus să îi caute și pe Marte!

— Bine, mamă, promit să nu îl mai necăjesc pe Păpădie!

Îl iubea ca pe ochii din cap pe fratele său și simțea, cumva, că e mai slab și mai timid decât el. De fiecare dată când cineva se lua de Păpădie, Cranki sărea să îl apere, ca un adevărat leu. Pe undeva, îi și plăcea postura asta de protector al celor mai nevoiași. Deseori, când închidea ochii, își imagina că purta o armură strălucitoare, pe cap avea un coif cu trei pene roșii de cocoș și într-o copită ținea o sabie ascuțită, cu mânerul incrustat cu pietre prețioase. Visa că era cel mai viteaz cavaler și că întreaga lume îl aclama când intra în ogradă!

Vara trecu, lăsând în urmă soarele dogoritor, culorile vii și parfumurile îmbătătoare. Astfel, cei trei prieteni se treziră într-o dimineață că mamele lor îi cheamă să-i anunțe, cu seriozitate, că... de-acum, începe școala.

— Ooo, ce frumos! se bucură Cranki, crezând că școala e vreun soi de întrecere unde te poți lupta și alerga cât e ziua de lungă.

Păpădie nu avea nici cea mai mică idee la ce folosește școala asta și aștepta curios ca mama lui să îi povestească. Cât despre Margret, ea credea că a te duce la școală înseamnă să hălădui așa... toată ziua prin împrejurimi și să cauți răspunsuri la întrebarea: „Păi, cum așa?” Și, dacă stăm să ne gândim bine, nu era prea departe de adevăr.

După ce aflară că la școală trebuie să stai cuminte într-o bancă, să studiezi și să o ascuți pe doamna învățătoare, entuziasmul de la început le mai pieri. Curiozitatea însă le rămăsese intactă. Înarmați

cu ghiozdane noi, creioane colorate și caiete, îmbrăcați frumos și extrem de emoționați, cei trei prieteni își începură prima zi de școală.

Orele se țineau într-o clădire din lemn, nu foarte mare și așezată pe o pajiște minunată, înconjurată de flori. Sala de clasă, încăpătoare și luminoasă, avea șiruri de băncuțe aliniat ca bomboanele în cutie. Totul era curat și ordonat.

Le ieși în întâmpinare doamna lor învățătoare, o căpriță tânără, foarte veselă și zveltă. Se vedea cât de mult iubea copiii și că îi face plăcere să le fie în preajmă. Spre deosebire de alte învățătoare din școală, domnișoara Clara avea o metodă nouă de predare cu care reușea să îi țină pe copii atenți și astfel nici nu simțeau cum trece timpul. Pentru ea, învățătura era totuna cu joaca.

Ce mai! Era o adevărată plăcere să o ascuți povestind despre bastonașe, cârlige și alte asemenea minunății. Cei trei prieteni învățară, în foarte scurt timp, alfabetul și numerele, iar Margret începu să primească răspunsuri la unele dintre întrebările ei. Cel mai mult însă iubea ora de limba engleză. Cuvintele acelea noi și sunetele ciudate i se păreau atât de interesante! Simțea că, dacă va stăpâni, în timp, la perfecție, o altă limbă, va deveni mai înțeleaptă. Se apucă de studiat mai intens decât colegii săi și ajunse, în cele din urmă, să fie cea mai bună din clasă și chiar din școală. Toată lumea o admira și o lăuda și, în cele din urmă, Margret, care până atunci fusese un copil modest, începu să își schimbe comportamentul.

Doooamneee, ce deșteaptă sunt! Și ce inteligență deosebită am! gândea ea. Nimeni nu mai este ca mine și nu poate să înțeleagă cu atâta ușurință limba aceasta!

Era atât de mândră de ea însăși! Prietenii ei, Cranki și Păpădie, la început nu băgară de seamă că se purta diferit. Credeau că e vorba de o toană de a ei dar, până la urmă, își dădură seama că era ceva schimbat la buna lor prietenă. Nu se mai purta atât de frumos cu ei și ajunsese să îi disprețuiască.

— Margret, hai afară să ne jucăm! o strigau cei doi.

— Darling, dar nu pot, trebuie să studiez! le răspundea Margret care, mai nou, folosea cuvinte în engleză ca să facă diferența între ea și ceilalți. Ajunsese până într-acolo încât îi pune pe bieții săi colegi de școală și tovarăși de joacă să îi spună „lady Margret”.

Învățătura i se urcase, fără doar și poate, la cap. Norul de aroganță care o învăluia o făcu să se îndepărteze mai întâi de prietenii ei, apoi de ceilalți copii din școală. Nici chiar mama ei nu o mai înțelegea și, deși nu lăsa nimic să se vadă, în sinea ei, era puțin îngrijorată.

— Ai să rămâi singură și fără prieteni, Margret, o avertiză mama ei.

Dar Margret, cu un gest de nepăsare îi răspundea:

— Dear mother, dar cei doi urecheați nu sunt destul de buni pentru mine! Nu vezi cât de diferiți suntem?

Mama ei nu mai spunea nimic, ofta din adâncul plămânilor și o lăsa pe Margret în lumea ei, sperând că o să-și revină.

Și, cum un rău nu vine niciodată singur, într-o bună zi, mergând așa singură prin livadă, Margret dădu peste o carte scrisă în limba engleză, azvârlită lângă un copac. Era o carte cu poze frumoase și foarte groasă. Pesemne cineva o uitase acolo.

